

Te tudtad

Háromévente nem bírom tovább. Az első év kezelhetetlen felizzásokkal, szerelmes dalok hallgatásával telik. A második év közepe tájára közömbös leszek, gúnyosan nézek a szerelmespárokra. Győzködöm magam, hogy a magány a szabadság legfelsőbb foka.

De a harmadik év elejére nem bírom tovább. Minden éjszaka, néha nappal is képzelgek. Képekkel csitítom magam.

Aki nem ismeri Anyát, azt hiheti, szánakozva tekint rám, de én tudom, elégedett: megmaradtam neki. A forma kedvéért egyfolytában unszol, hogy hirdessek. Hát jó. Háromévente úgysem bírom tovább.

Magányos, önálló közlekedésre képes mozgássérült nő vagyok.

A munkámba, az olvasott könyvekbe menekülök, harminckét évesen.

Két rövid viszonyom volt, háromévnyi szünetekkel. Valaha tudtam és szerettem énekelni, számos verset idézek kívülről.

Jelentkezz, ha beszélgetni is hajlandó vagy, és vállalod, hogy védekezel.

Perverzek kíméljenek, unalmas, hétköznapi ölelésre vágyom, ahol mozdulat felel mozdulatra.

Apa látott egyszer egy őskorban játszódó filmet, ahol az emberré válás fontos állomásaként ábrázolják, amint egy érzékeny lelkű ősasszony elmagyarázza az őt meghágni készülő férfinak, hogy szemből szeretné, látni akarja közben az arcát. Humanizálja a párzást.

Humanizálnám: hosszú hetek alatt hagynám szerelemmé érni. De nem adatik. Legfeljebb néhány napig szoktak velem maradni.

A harmadik év számtalan éjszakáján elégül ki bennem az ősasszony. Mindig négykézláb. Mindig hátulról. Személytelen szenvedéllyel. Kéjre ébredek, napokig. Méltó leszek-e valaha, hogy a szemembe nézzen?

Ha nem érdeklek szerelmet, szellemi társat, legalább az állatiasság tökéletessége legyen az enyém. A gyönyör poézisa elmossa bennem az elemzés kényszerét.

Nem kérdezek semmit. Nem akarom tudni, szeretkezne-e velem, ha látná rajtam a láthatatlan sárga csillagot. Nem kérdezem, rasszista-e, mert mi lesz az érzéssel, ahogy ráhajol a melleimre, mi lesz a forrósággal az ágyékomban, ha igent felel?

Számít – kérdezem magamtól –, számít, hogy nem tudom mi a kedvenc étele, ha érezhetem, milyen a szeméremszőrzetébe rejtteni az arcom?

Izzadságcsepp száguld rajtam, rekedt suttogással kérlelem, hogy erőteljesebben.

Nem kérem, hogy felvállaljon. Beérem annyival, hogy fenntartások nélkül használja a testem.

A sarokban ülsz, sápadt, szemüveges, vézna szigetként a buli óceánjában.

Talán már csak mi ketten vagyunk józanok. Percek óta nézzük egymást, amikor hirtelen megszólalsz:

- Le akarok feküdni valakivel, és ha a megérzésem nem csal, te is.
- Ha akkor is beszélgetnél, mikor visszajövök, jó. De ha nem, csak ints a fejeddel.
- Mi van?
- Mindjárt megérted. És azt is, miért akarok én is lefeküdni valakivel ezerkilencvenöt nap után.

Amikor visszatértem, a szemembe néztél:

– Letagadlak, és ezzel megalázlak. Nem vislek sehova. Nem kérlek feleségül. Másik lányt mutogatok a világnak, egy hideg, reprezentatív szépséget.

De mi ketten tökéletes szeretők leszünk: vadak, és aggályosan figyelmesek.

Függni fogsz a kielégüléseinktől. Persze, belémszeretsz. Én majd ingerülten arra hivatkozom, hogy megmondtam, nem veszek feleségül.

– Sírni fogok, és verseket küldözgetek neked. Amikor félévente megjelenysz, nem kérdezem, hol voltál eddig. Ha ölelsz, önkívületbe hajszolom magam, ezzel szentesítem, hogy letagadsz és megalázol.

Bólintottál. Aztán bezárkóztunk ebbe a szobába. Izzadságcsepp száguld rajtam. Rekedt suttogással kérlellek, hogy erőteljesebben.

Háromévente nem bírom tovább.

– Így jó! Vegyél körbe, semmisíts meg! Ebben a néhány másodpercben az életem része vagy, akár akarod, akár nem. Kézenfekvő azt mondani, hogy a gyönyörért teszszük. Vajon nem ugyanolyan erős-e bennünk a vágy a felejtésre, a felelősség hátrahagyására? Nem akarok senkinek gyereke, munkatársa, barátja, szomszédja lenni: gerincen felkúszó elektromos kisülés vagyok, csak izom, bőr és kék. Kilépve önmagamból leszek önmagam. Két év alatt negyedszer látlak, és tapasztom be a szád a csúcspon, hogy Anya meg ne halljon minket.

Ne változz vissza, kérlek! Még ne távolodj! Nem akarok senkinek a gyereke, barátja, megcsúfolt alkalmi szeretője lenni. Nem akarom újra élesen és szomorúan tudomásul venni, hogy az vagyok. Kézenfekvő azt mondani, a gyönyörért teszem. És te?

Félévente önbizalom-töltőállomás vagyok neked? Felizgat és megnyugtat a látvány, ahogy vergődöm a kezed alatt: minden rendben, tökös legény vagy. Én meg kurva. Egyre jobb a technikám, akkor is belemártalak, belefojtalak az önkívületbe, ha feszülten érkezel. Elvégre csak mechanika az egész: addig kell ingerelni az idegsejteket, míg végigszágul rajtuk az impulzus. A szerelem csak kémia. Ha elég magányos és kétségbeesett vagy, úgyis mindegy. Egy érintés kell. A végén már szinte bárkié. Ahogy pereg a reménytelen idő, az állataikkal közösülő hegyi pásztorokat is megérted. Ne mondd, hogy hagyjam abba, meg hogy én ennél sokkal kulturáltabb és mély érzésűbb vagyok. Igazán, kedvesem, igazán? Te is csak gépiesen használsz. Hogy most már tényleg hallgassak? Szakítani akarok. Nem, nem igaz. Nem akarok, csak fogok. Meghalok a testedért, és ami ennél nagyobb baj, a lelkem mélyéből, hiábavalóan szerelmes vagyok beléd. Ezért olyan tökéletes a technikám. Érzem a gondolataidat, látom a képeket, amik szeretkezés közben száguldoznak az agyadban. Így kulturáltabb? Vagy szerelmet emlegetni még veszélyesebb, maradjunk a hegyi

pásztoroknál? Kellenék neked egészen, ha nem lennék mozgássérült? Vagy épp ez tart össze minket, a csöppnyi perverzió, hogy letagadsz, és ezzel megalázol? Nem élvezem a mártíromság keserű ízét? Nem élvezem-e, ami ugyanakkor földre lök és összetör, hogy nincsenek hétköznapijaink? Nem mosom a zoknijaidat, nem veszünk össze a távirányítón, a reggeli felkelés időpontján, a politikai nézeteink különbségén? Nekünk csak ünnepeink vannak, ha csak ránézel a kezemre, felágaskodik. Letagadhatatlanul kellemes a testednek.

Hány fásult házasságban irigyelnének, vagy tartanának erkölcstelennek, amiért bárhol, bármikor lefeküdnék veled! Átvizlek minden szégyenen, gátláson, mint a múltkor, amikor éppen megvolt. Szinte láttam, hogy feljegyzed a fejedben lévő határidőnaplóba, a hónap melyik hetében kerülj el legközelebb.

Hát mindegyikben, Szívem, mindegyikben. Fogd már fel, hogy szeretlek, és ez elviselhetetlen! Ha nem vagy itt, szavakkal, versekkel, emlékekkel hívlak. Éjjelente belső tűz éget, nem tudom eloltani, csak felszítani egyedül. Ha nem vagy itt, reménnyel teli magányban araszoló az a napokon. Ha itt vagy, és ölelsz, a magány reménytelenséggé sűrűsödik. Megmondtad. Megmondtad két éve a bulin, hogy nem kérsz feleséggé. Tudod, hogy minden alkalommal átfut az agyamon, hogy átverlek, és teherbe esem tőled? Harmincnégy éves vagyok. Nem szólnék neked, csak megszölném. De nincs jogom életre szólítani egy lelket, csak mert szeretlek. Pocsék anya lennék. És valószínűleg perverz. Mert ha magamhoz ölelném, mindig mintha téged is. Nem szülhetem meg azért, hogy két lábon járó élőlénné testesítsem a kínjaimat. Fájsz, drágám! Hatalmasat dobban, ütemen kívül kerül a szívem, ha meglátlak. Várj! Ma, utoljára, én akarok felöltöztetni.

Megsimítom az ágyékkodát, amikor felhúszom rá a fehér alsót. Azt is szeretem benned, hogy régimódi vagy, és inget hordasz, nem pólót.

Mindjárt begombolom, arra várok, hogy ne remegjen ennyire a kezem. Becsátolom az öved, amit kibontani szoktam, türelmetlenül. Megpróbálok letérdelni eléd, amíg a zoknidat húzom. Búcsúzom, nem érted? Kérlek, nevezd szerelemnek a pár másodperces elektromos kisülést! Nevezd szerelemnek, hogy mindig kívántál! Mondd, hogy rafinált szerető vagyok, szeretted, ahogy sírtam közben! Mondd, hogy szép emlék maradok, be nem váltott lehetőség. Ne állj dermedten, csak menj, menj, ne segíts felállni, megoldom, nem a te dolgod, nem a te életed! Az enyém, csak az enyém, egyedül, egyedül az enyém...

„Nem hittem volna, hogy megríkátsz. Legalább felsegítettelek volna, de csak álltam bambán. Elfelejtettem hívni a liftet, gyalog botorkálok le a hatodikról. Három emeleten át tisztán hallatsz, ahogy zokogsz. Mindig nehéz volt elszánnom magam, hogy elinduljak hozzád. Jogosnak tartottam volna, ha gyávának nevezel, és nem engedsz be. Amikor megérkeztem, szótlanul álltál az ajtónyílásban, rémület suhant át a tekinteteden, ütemen kívül került a szíved. Mégsem én vontalak ringatón a karjaimba, hogy megnyugtassalak, minden alkalommal te mozdultál először. Félszegen megbújtam a sötétben. Amint megérintettél, kiengedett a görcs, és nemcsak a pillanatnyi.

Lazító lélekfürdő, menedék, önbizalom-töltőállomás voltál. Azért hordok civilben is inget, mert összetart.

Semmi más nem vagyok a bankember-népviselő alatt, mint félelem. Életem legbátrabb mondata az volt, ott a sarokban, mikor a szemedbe bírtam mondani, hogy le akarok feküdni valakivel.

Már egy éve elhagyott a lány, az a reprezentatív. Neki én voltam a sérült. Ennyire szorongani is fogyatékoság. Elhagyott, többek között azért, mert csődöt mondtam az ágyban.

Úgy éreztem, olyasmit vár el tőlem, amihez nem vagyok elég tökös legény. Sürgetés áradt belőle, ahogy közel húzott a szobortestéhez. Megfagytam. Veled sosem.

Te hálás voltál, majdnem alázatos, és nekem ez kell az izgalomhoz. Te tudtad. Azt is, hogy a forró suttogás felér az érintéssel. Nemcsak az a pár másodperces önkívület kellett, hanem a két csók közt elszavalt verssoraid, a gondolataid, a mozdulataidban lekottázott szerelmed irántam. Leginkább az. Gésa vagy, nem kurva.

Fél éve láttalak egyszer átmenni a zebrán a József körút és a Baross utca sarkán. Melléd kellett volna szegődnöm, betagozódni a lépéseid rendjébe, és szótlán kézfogással elmondani. Nem mentem közelebb, hagytalak elvegyülni a tömegben. Nyámyila alak vagyok, nem támasz. Ha lennének hétköznapijaink, az első nehézségnél elfutnék. Megvetem magam az érzésért, hogy az utcán szégyellnék. Szégyellném a tested másságát. Ugyanazét a testét, amibe négy fal között beleszédülök, amivel ijesztő mértékben válok eggyé, aminek ismerem a pulzálását. Harmincnégy vagyok. Egy-két év múlva elhízott, kopasz és megkeseredett agglegény leszek, aki végképp nem kell a hideg széplányoknak. Talán ugyanígy fogok bókászni a házatok körül, hogy összeszedjem a bátorságomat. Amikor kinyílik az ajtó, és rémült szemedbe nézek, kivételesen én öllelek majd meg először:

– Szerettem, ahogy sírtál közben. Szép emlék vagy, be nem váltott lehetőség. Nem hittem volna, hogy megrikatsz, Szerelmem.”

